

סגן מקליס צבי

3391981

בן הדסה ואברהם

נולד ב- כ"ג שבט תשכ"ב 28.1.1962

התגייס לצה"ל ב- 17.7.1980

שרת בפלסי"ר 95

נפל ב- ח' אייר תשמ"ג 20.4.1983

בהסתערות על מחבלים במבצע רגל 2

בלבנון.

מקליס צבי יהודה (צביקה)

בן הדסה ואברהם. נולד ביום כ"ג בשבט תשכ"ב (28.1.1962) בסביון. מילדותו הצטיין צביקה בטוב לבו ובמזגו הנוח. הוא למד בבית-הספר היסודי בסביון, סיים את חוק לימודיו בבית-הספר התיכון המקיף ביהוד וקיבל תעודת בגרות. בתנועת הצופים התמחה בניווט. הוא היה צעיר מוכשר ואהב לבצע עבודות באלקטרוניקה, נגרות ותיקונים שונים בבית ובגינה. בין השאר בנה מקרשים ביקתה על עץ. משחר נעוריו חלם צביקה על טיס. הוא השקיע הרבה מרץ, דביקות במשימה ודייקנות בבניית טיסנים, החל בחיתוך וכיפוף פיסות עץ הבלסה המיוחד והדבקותן, וכלה, בהרכבת המנוע, המדחף, ההגאים והגלגלים. היה חניך מצטיין בחוג לטיסנאות בקיראון, ולאחר מכן גם מדריך מצליח.

לקראת גיוסו לצה"ל ביולי 1980, עשה מאמצים גדולים להגשים את חלומו ולהתקבל לקורס טיס. הוא השיג את מטרתו והתקבל לקורס, התקדם יפה והגיע עד לשלב של טיסה. צביקה נהנה מכל רגע בקורס הטיס והיה גאה מאוד בהישגיו. כשהודח בגלל בעיה פיסיוולוגית אובייקטיבית, קיבל את ההדחה, למרות אכזבתו, בטבעיות ובאופטימיות האופיינית לו, בהשלימו עם העובדה הידועה, שרבים מתחילים בקורס טיס ומעטים מאוד מסיימים אותו.

צביקה הוצב בחיל-התותחנים. לאחר הטירונות, הוכשר כתותחן של תותח מתנייע וכמפקד צוות תותח מתנייע ויצא לקורס קצינים. בקורסים השונים בלט צביקה באופיו הנוח ובחברות יוצאת הדופן שגילה. במסעות לא ניצל מעולם את זכותו לשכב על אלונקה: תמיד נשא אותה, ולעיתים קרובות עזר לחברים עיפים לסחוב את הציוד שלהם. לא פעם סחב על גבו חבר שלא יכול היה להמשיך בהליכה, כדי שגם הוא יגמור את המסע.

סיפור נפילתו של צבי ז"ל

נפילתו של סגן צביקה מקליס ז"ל

בליל ה-21 - 20 באפריל 1983 יצא כח מסיירת גולני בפיקוד מפקד הסיירת, מהישוב צופר אל עבר הישוב מגידל בענא הנמצא בשטח שבשליטת הסורים, לבצע משימה בציר דרכו עבור חוליות לבצוע פיגועים כנגד כוחותינו בגזרת עלי והוברח אמל"ח רב.

תוך כדי עבודה באזור זיהה סגן מפקד הכוח סרן מנחם רייך (מלמל) ז"ל מספר דמויות מתקרבות מכוון חכפר מגידל בענא.

עם התקרבותם זוהו הדמויות כחמושות ועליהם מקלעים ורימונים.

סגן מפקד הכוח נתן פקודת פתיחה באש הדמויות נראו בפגעות ובנפלות והלח פתח בהסתערות לעבר הדמויות.

תוך כדי הסתערות נפגעו סגן מפקד הכוח והקשיא תאורגני של הסיירת סגן צביקה מקליס ז"ל מאש אחד המחבלים ששכב מאחורי הסלע ונהרגו במקום.

קטעי עיתונות

שלושה חיילים נהרגו בלבנון תוך 12 שעות

סרן מנחם רייך, מחיפה, היה סגן מפקד סיירת גולני; חברתו, דפנה כרמון, נרצחה לפני שנה □ סגן צבי מקליס מסביון □ רב"ט ברוך וייצמן, בן 39, מבתי-ים, אב לחמישה ילדים, יובא למנוחות ב-1 בצהריים

שלושת חיילי צה"ל שנפלו בלבנון. מימין לשמאל: סרן מנחם רייך; סגן צבי מקליס; רב"ט ברוך וייצמן.

□ - טאה איתן חבר, דני שדח וסימח אלה, כתבי ידיעות אחרונות -

מקום שבו נפלו חבריהם, או עומדים צהר על שן טימו של תהליך המוצא ה' מדיני וחצבאי עם ממשרת לבנון. כל עוד נמשך מיימי זה לא נניח לשום גורם בחוץ לבנון ומחוצה לה. המחלב לנו את מהכ"ע ו' החליש את עמדתנו'.

6 מחומיה ובכללם מסק' דה. בהמשך הקרבות נפל עוד 5 מחיליה. גם במל' הנח יום ליסוד ובמלחמת כשת הימים תליכו לחי' מיה את חטיבת גולני ב- קרבות עקובים מדם. יודע אני כי דוחם של לחמנו הסירח לא נמלח או כפי שלא תיפול עלה. רדע אוי' ירי כי לוחמים מתגדבים אלה ימשיכו ב'

כאשר הגישה שעות לחת' גייס. הצטרף צבי מקליס אל חילי קורס טייס. או- למ נשר בשלב הראשון ל- טיסה, לאור שהתגלה כי הוא סובל מבעיה רפואית קלה בעיניו. הוא נחר, אי- טרא בדרך הקשה, התגדב לתוחתלים ויצא לקורס- קצינים שבטיצמו נסתחה המלחמה ללבנון. טר הבסותו משה ארגם, שהוא יריד בשפת מקליס. ססד לו אתגול בהלנויותו ואמר, בין היתר: 'קרוב ע' הברטר, איבדה הסירח

ההרון השני, סגן צבי מקליס, בן 21, חלב מירדותו לחיות טיים כ- חיל-האוויר, הוא טיים את חיו כקצין מרשוף ארטיסטי בפסירת גולני. בנם של חרטה ועידי אברהם מקליס נולד בספ- יון, ושם אף טיים את לרי מודיו לכית-הספר היסודי. את התכונן עשה בבית- הספר המקיף ביהוד, כא- שר חלק ניכר מוכלו הי' מנוי עשה במחיצתם של ילדים מקריית אוגו כמוריך לטיסנאלת.

שני קצינים וחיל נפלו בשתי התקלויות בלבנון ארנס: „לוחמי סיירת גולני ימשיכו במקום שנפלו חבריהם”

שר הבטחון השתתף בהלוויית סגן צבי מקליס, בסביון, ואמר: „כל עוד נמשך המר"מ, לא נאפשר לשום גורם בלבנון ומחוצה לה להכתיב את מהלכינו ולהחלישנו” * סרן מנחם רייך מחיפה היה חברה של דפנה כרמון ז"ל ובנו של ניצול שואה * רב"ט ברוך וייצמן נפל מיריות מן המארב על שיירת כלי רכב ליד ראשידיה * הסורים מעודדים חדירת מחבלים משטח

שהם מלוחמיה, ובכללם ס"מ סקרה. גם במלחמת יום כי"ר סור ובמלחמת ששת הימים הולינו לוחמיה את חטיבת גולני בקרבות עקובים סדם. יודע אני כי רוחם של לוחמי הסיירת לא נפלה או, כפי שלא היכול עתה ו יודע אני עוד, כי לוחמים מתנדבים אלה ימשיכו במ קום שנפלו חבריהם. „אנו נמצאים בתהליך של משא ומתן מדיני וצבאי עם מכשלת לבנון. כל עוד נמי שך משא ומתן זה, לא נניח לשום גורם בחוץ לבנון ומ חוצה לה להכתוב לנו את מהלכינו ולהחליש את עמ' דהנו במשא ומתן. יודע של משא ומתן זה: הבטחת בטי תונם של תושבי תג'ול. „על חיילינו בלבנון ועל הציבור בעורף לדעת, כי עמ' דהנו בלבנון ויכולתנו להת' מיד בקוים אלה מכריעה את עתידו של המשא ומתן” - סיים שר הבטחון.

כן ספד קצין תותחנים רא' ש, תת אלוף אריה מורחי הוא תיאר את סגן צביקו מקליס כקצין תותחנים כצ' טיין, שהגיע לתותחנים מקורל טיס, השתלב בהר בחיל ו נפל בהיותו מחפזר על ה' אויב בקרב סנים אל סנים צביקה מקליס הניח הו רים, שרכייהדין הדסה ואב' רהם (אייבי) מקליס, אחוה נשואה יעל ואח דני, צביקו יליד סביון, למד בכיתהסמו המקומי ומשם המשיך וסייג בהצטיינות את ביתהסטר ה' תיכון המקיף ביהוד.

קצין התותחנים של סי' רת, גולני הכא לצור' חות אתכול לפנות ערב בחלקה הצבאית בבית ה' עלסין בסביון, כשהל אלפים מלוח אדו כורס האחרונה.

ליד הקבר ספד שר הבטי ותן סרו' משה ארנס: „ב' התקלות עם מחבלים נפלו סגן צבי מקליס ומפקדו סרן מנחם רייך. כמדו לילה פרש צה"ל מערכת הגנה סביב ה' כרחב, שבו אנו ערוכים בי לבנון. זוהי פעילות מתישה, חדגונית וחיונית. באחת מ' פעולות אלה נהרגו צביקה ומנחם.

„שני קצינים אלה נמנו עם הסיירת של חטיבת, גולני, צביקה חיה איש חיל התות' חנים, שהוצב בסיירת, גול' נ"י, סיירת זו עברה ושומרת בקו הראשון של מיבצעי צה"ל במלחמה וכימי רגיעה בקרב על הכופר בחדרש יו' ני אשתקד איבדה הסיירת

חיל ישראלי.
אתמול בשעה 9 בבוקר נפ' תחה אש מן המארב על שי' רת כלי רכב, שנעה סדרום לכתנה הפליטים רשיאדיה שבאזור צור. האש נפתחה על שיירת משאיות משטח טור, לא הרחק מן ה' כביש. מן הירי האוטומטי נהרג רב"ט ברוך וייצמן. כו' חות צה"ל סרקו את האזור.

שלישום בלילה (בין 11 לפני חצות ליד אחר חצות) היו באזור בחאמדון חילומי אש, לרבות מרגמות, רקטות ארטי, ונקל, בין כוחות דרוזיים ונוצריים. בחילומי אש אלו נפצעו קל שלושה חיילי צה"ל. אתמול לפנות בוקר חז שוב חילומי אש באותו אזור.

סקינות מתרישה

טרדי אלקן מוסר: * סגן צבי מקליס, כן 21

סגן יעקב ארז, סיפור הצאי של, בקריבי
שלושה חיילי צה"ל נהרגו בשתי תקריות עם מחבלים שהיו אתכול בבוקר ושלישום בלילה באזורים השונים של לבנון. בהתקלות שהיתה סדרום לכביש ביירות רמסק נהרגו סרן מנחם רייך וסגן צבי מקליס. במארב של מחבלים שהיה אתכול בבוקר בשעה 9 סדרום לצור נהרג רב"ט ברוך וייצמן.

פעולות המחבלים באזורים השונים של לבנון הוגברו עם היסור שחל כמזג האוויר. כאמץ הפעולה של ארגוני החבלה מתרכז בכל הגזרות שבהן סועלים כוחות צה"ל ובכלל זה גם בגזרה המורי חית. נראה כי הסורים מ' אסירים עתה, ואולי אף מ' עורדים, חדירת חוליות מחב' לים משטחם לגזרות הסו' גות בלבנון.

בהתקלות שהיחה ביום רביעי בלילה ליד הכפר כג' ול בענא, כקיימוחצי סדרום לרויט צופר שעל כביש ביי' רות'דמסק, נהרגו שני קצי' זי צה"ל מ' גולני וארבעה

תולדות חיים של צבי (צביקה) יהודה מקלים הי"ד
נולד כד' שבט תשכ"ב 28.1.62
נפל ח' אייר תשמ"ג 20.4.83

צביקה נולד בחורף של שנת 1962, ילד שני להוריו אברהם עבר והדסה מקלים, שניהם עו"ד במקצועם, ואח ליעלה ולאחיו הצעיר דניאל.

כבר מגיל קטן גילה צביקה נטיה להשתמש בצורה נבונה כידיו, הוא היה מומחה בהרכבת דברים שנשברו או התקלקלו, ובנה דברים נפלאים בלגו. צביקה גדל בסביון, כאן הלך לגן ואח"כ לבית הספר היסודי.

בכתה ה' החל לגלות עניין בטיסנאות. הוא היה מבלה זמן רב בבניה ובהטסת טיסנים בחוגים שהיו בסביבה, ואח"כ כמדריך.

צביקה היה חניך פעיל בצופים עד כחה ח' ונחנה מאד מפעילות חברתית זו.

צביקה למד בתיכון המקיף ביהוד במגמת המחשבים שבה גילה עניין רב ועשה בה חיל.

במקביל ללמודים ולטיסנאות גילה צביקה עניין בחוג קליעה של הגדנ"ע, שבו היה משתתף בקביעות.

במשך תקופת התיכון צמח צביקה מילד צנום לגבר גבוה ונאה שמשך את עיניהן של כל הבנות בבית הספר ומחוצה לו.

צביקה גילה עניין בטיסה מגיל צעיר ולכן היה זה רק טבעי שילך לקורס טיס עם גיוסו לצה"ל.

המדריכים גילו את הכושר הטכני חטמון בצביקה, אולם בגלל בעיות פיזיות נאלץ לעזוב את הקורס.

כשהודח מקורס טיס נשלח צביקה לשרת בהותחנים. שוב באה לידי ביטוי יכולתו הטכנית הגבוהה והוא התקדם בצורה מחירה.

בתחילה השלמת טירונות וקורס תוחנן שאותם סיים כחניך מצטיין ולכן לא לחיות נשלח לקורס מפקדים.

בכל הקורסים התגלה צביקה כחבר מסור, עוזר בשעת צרה, בעל יכולת טכנית גבוהה וחפיסה מחירה.

עם סיום הקורס הצטרף לגדוד תוחננים ברמת הגולן שבו בילה עד קורס קצינים.

לאחר תקופה לא ארוכה נשלח צביקה לקורס קצינים בבה"ד 1.

מלחמת שלום הגליל חפסה את צביקה בהשלמה חיילית של תותחנים, שקוצרה בגלל המלחמה.

בתקופה זו כבר פגעה המלחמה בצביקה כאשר המד"ח שלו גהרג עוד בטרום פרץ צה"ל את הגבול.

צביקה נשלח לשרת כמפקד סוללה בלבנון, דבר שלא ספק את שאפתנותו, והוא נשלח להיות קצין תצפית קידמי (קת"ק) על הר ברוד.

צביקה שמע שסיירת גולני מחפשת קש"א (קצין שתוף ארסילרי) בעקבות נפילתו של הקש"א הקודם בקרב על הכופור, ועשה ככל יכולתו לקבל תפקיד זה?

למרות גורלו הטרגי של הקש"א הקודם, ביודעו את העומד לפניו, עשה צביקה כל מה שביכולתו כדי שיחקבל כקש"א לסיירת ולבסוף הצליח.

עם הגיעו לסיירת החל צביקה באימוני כושר גופני במטרה להכשיר את עצמו - איש תותחנים לדרישות הגבוהות הנדרשות מאיש הסיירת.

החברה מספרים שלפני ארוחת צהריים היה מתאמן על המתח כדי שיהיה דאוי לאוכל.

כתוצאה מההחלבות שגילה, נשלח צביקה לקורס מכי"ס של הסיירת שבו נתנה לו הזדמנות נוספת להתאמן עם י"אמות המידה של סיירת גולני.

חשבו שצביקה מרוצה מההישג שאליו הגיע בעבודה קשה ועשה כל מאמץ כדי להוכיח שמגיע לו האמון שניתן לו.

אפילו לאחר שבוע אמונים קשה היה חוזר הביתה, פושט את המדים, לרוב בגדי ספורט ושוקד ארוכות על כושרו הגופני.

צביקה לא סיגר הרבה על הסיירת, על גורל אנשיה ועל העבודה הקשה שמלהיעים שם אבל הרגשנו שהוא מדוצה.

הוא לא סיפר על המשימות והמבצעים שהם מנת חלקו של איש סיירת ולכן כשאנו להודיע לנו היינו בהלם.

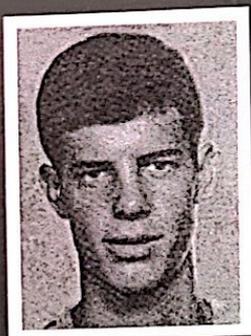
הוא הצליח בדרך שלו למנוע מאתנו דאגה וחרדה לשלומו.

הצבי לשראק על בנותיו חלל איך נפלו גבורים

ת. ג. צ. ב. ה.

כותבים לזכרו של סגן צביקה מקליס ז"ל

צביקה נולד בחורף 1962, לאברהם עבר והדסה מקליס. אח ליעלה ולאחיו הצעיר דניאל.

צביקה גדל בסביון, שם הלך לגן ואחר־כך לביה"ס היסודי. כבר מגיל קטן גילה צביקה נטייה להשתמש בצורה נבונה בידיו, הוא היה מומחה בהרכבת דברים, שנשברו או התקלקלו, ובנה דברים נפלאים. בכיתה ה' החל לגלות עניין בטיסנאות. הוא היה מבלה זמן רב בבנייה ובהטסת טיסנים בחוגים שהיו בסביבה, בהם שימש אחר־כך כמדריך. עד כיתה ח' היה צביקה חניך פעיל בצופים, ונהנה מאוד מפעילות חברתית זו.

צביקה למד בתיכון המקיף ביהוד במגמת המחשבים, מגמה בה עשה חיל וגילה עניין רב.

במקביל ללימודים ולטיסנאות גילה צביקה עניין בחוג הקליעה של הגדנ"ע, בו היה משתתף בקביעות.

במשך תקופת התיכון צמח צביקה מילד צנום לגבר גבוה ונאה, שמשך את עיניהן של כל הבנות בבית־הספר ומחוצה לו.

צביקה גילה עניין בטיסה מגיל צעיר, ולכן, היה זה רק טבעי שילך לקורס טיס עם גיוסו לצה"ל. המדריכים גילו מייד את הכושר הטכני הטמון בצביקה, אך בשל בעיות פיסיות נאלץ לעזוב את הקורס: וכך נשלח צביקה לשרת בתותחנים. גם כאן התבטאה יכולתו הטכנית הגבוהה, והוא התקדם בצורה מהירה.

צביקה השלים את הטירונות ואת קורס התותחנים סיים כחניך מצטיין. לכן, ללא דחיות, נשלח לקורס מפקדים.

בכל הקורסים התגלה צביקה כחבר מסור, עוזר בשעת צרה, בעל יכולת טכנית גבוהה ותפיסה מהירה.

עם סיום הקורס הצטרף לגדוד תותחנים ברמת הגולן, שבו בילה עד קורס קצינים.

לאחר תקופה לא ארוכה נשלח צביקה לקורס קצינים בבה"ד 1. ההשלמה החילית של התותחנים קוצרה בגלל המלחמה. כבר אז פגעה המלחמה בצביקה. המד"כ שלו נהרג עוד בטרם פרץ צה"ל את הגבול. צביקה נשלח לשרת כמפקד סוללה בלבנון, דבר שלא סיפק את שאפתנותו, והוא נשלח כקצין תצפית קדמי (קת"ק) להר ברוך.

צביקה שמע שסירת גולני מחפשת מחליף לקש"א (קצין שיתוף ארטילרי) שלה בגלל נפילתו בקרב על הבופור, ועשה ככל יכולתו לקבל תפקיד זה. וכל זאת, למרות גורלו הטרגי של הקש"א הקודם, ולמרות שידע את העומד לפניו. עם הגיעו לסיירת החל צביקה באימוני כושר

גופני כדי להכשיר את עצמו, איש התותחנים, לדרישות הגבוהות הנדרשות מאיש הסיירת. החברה מספרים שלפני ארוחת-צהריים היה מתאמן על המתח, כדי שיהיה ראוי לאוכל. כתוצאה מההתלהבות שגילה, נשלח צביקה לקורס מ"כים של הסיירת שבו ניתנה לו הזדמנות נוספת להתאמן על-פי אמות המידה של סיירת גולני. חשנו שצביקה מרוצה מההישג שהגיע אליו בעבודה קשה, ועשה כל מאמץ, כדי להוכיח, שמגיע לו האמון שניתן לו. אפילו לאחר שבוע אימונים קשה ומפרך היה חוזר הביתה, פושט את המדים, לובש בגדי ספורט, ושוקד ארוכות על כושרו הגופני. צביקה לא סיפר הרבה על הסיירת, על גורל אנשיה ועל העבודה הקשה, שמשקיעים שם, אבל, הרגשנו שהוא מרוצה. הוא לא סיפר על המשימות והמבצעים, שהם מנת חלקו של איש סיירת, ולכן כשבאו להודיע לנו על מותו היינו בהלם.

צביקה הצליח בדרכו שלו למנוע מאיתנו דאגה וחרדה לשלומנו.

נפילתו של סגן צביקה מקליס ז"ל

בלילה שבין ה-20 ל-21 באפריל 1983 יצא כוח מסיירת גולני בפיקוד מפקד הסיירת, מהיישוב צופר אל עבר היישוב מגידל בענא הנמצא בשטח שבשליטת הסורים. מטרת הכוח היתה ביצוע משימה בציר שדרכו עברו חוליות לביצוע פיגועים נגד כוחותינו בגזרת עלי והוברח אמל"ח רב.

במהלך העבודה באזור זיהה סגן מפקד הכוח, סרן מנחם רייך (מלמל) ז"ל, דמויות אחדות המתקרבות מכיוון הכפר מגידל בענא. עם התקרבותם זוהו הדמויות כחמושות במקלעים וברימונים. סגן מפקד הכוח נון פקודת פתיחה באש, הדמויות נראו נפגעות ונופלות, והכוח פתח בהסתערות לעבר הדמויות.

במהלך ההסתערות נפגעו סגן מפקד הכוח והקש"א האורגני של הסיירת, סגן צביקה מקליס ז"ל, מאש אחד המחבלים ששכב מאחורי הסלע, ונהרגו במקום.

הצבי ישראל על במותיך חלל איך נפלו גיבורים

ת. נ. צ. ב. ה.

חנן שפילמן

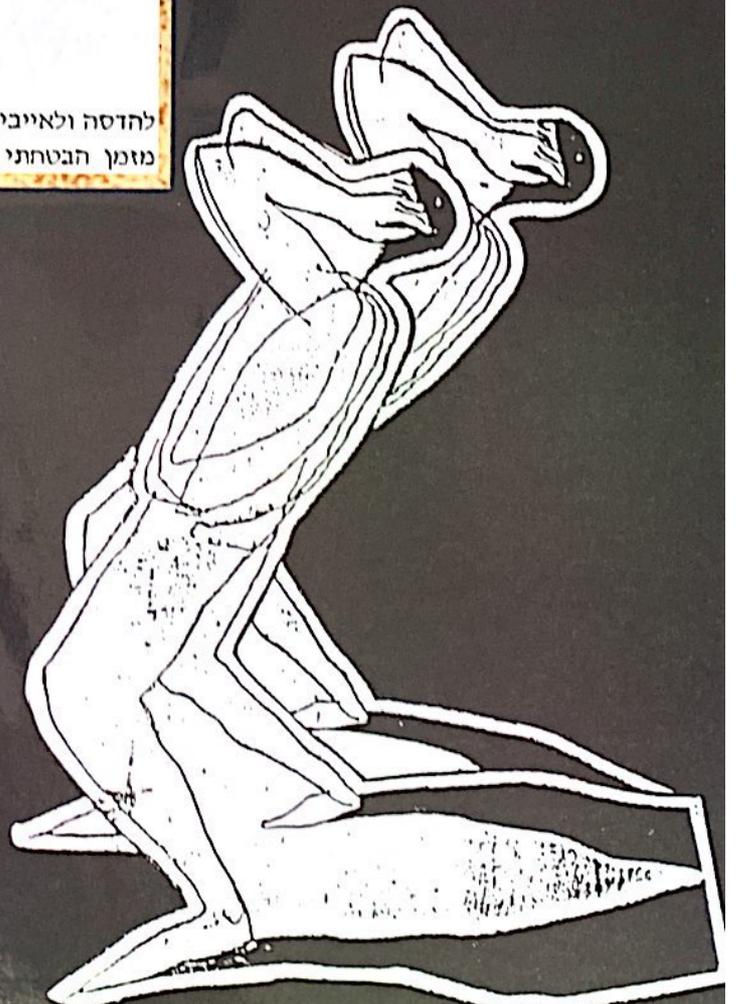
רחוב המעגל 47

רמת-גן

18 בנובמבר 1983

להדסה ולאיבי היקרים!

מזמן הבטחתי לך הדסה, להעלות על הכונן את הסיפור שסיפרתי לך

סמוך לנפילת בנכס, ועד כה, לצערי, לא יכולתי "להושיב" את עצמי לכתיבת הסיפור. והריהו לפניכם:

בליל שבת שלפני חג הפסח תשמ"ג, לנה אצלנו נערה מסביון, גילי קרסיק, שהיא חברה של בתנו דפנה.

בשבת בבוקר, 26.3.83, נסעתי לסביון להחזיר את גילי הביתה. במכונית היו היא ואשתי. בהגיענו לסביון, לרחוב השקמה, בקרבת בית מס' 36, הבחנתי בעשן היוצא מהמכונית שלי. מייד עצרתי את המכונית, כיביתי את המנוע, "גירשתי" החוצה את אשתי ואת גילי, פתחתי את מכסה המנוע, ואז פרצו אש ועשן מתוך תא המנוע. כולנו עמדנו מסביב, מתבוננים בשריפה, משותקים מתדהמה, ואובדי עצות שכן מעולם לא קרה לי דבר כזה.

כעבור שניות אחדות הופיעו לידינו כמה בחורים, והתחילו לטפל בנו ובמכונית: אחד אמר לנתק את החשמל מהמצבר, אחד הופיע עם מטפה ביד והתחיל להתזיז על האש, ואחד – הכי פעיל מכולם – פשט מעליו את החולצה והתחיל לכבות את הלהבות בהטחת החולצה על מקורות האש. למראה התושייה וקור-הרוח של הצעירים שמסביבי, התאוששתי גם אני, הוצאתי סמרטוטים שהיו לי במכונית ועזרתי להם לכבות את השריפה שלי...

אשתי פנתה אל הבחור שעבד עם חולצתו, ואמרה לו שחבל על החולצה המתקלקלת, ושיקח איזה סמרטוט לכיבוי האש, אך הוא השיב, בתנועת ביטול: "אין דבר".

כעבור דקות אחדות שנראו לי כנצח, כותבה האש כליל. בטרם הספקתי לשאול את הבחורים מי הם, ולהודות להם על עזרתם, הסתלקו כולם בשקט בלי שהרגשתי בכך, כשם שלא הרגשתי מניין וכיצד הופיעו להגשת העזרה.

כעבור עוד כמה דקות הזדמן למקום אחיה של גילי שעבר שם במכוניתו, ולקח אותנו לבית קרסיק ברח' סמדר. משם הזמנו מכונאי שבדק את מצב המכונית, ואביה של גילי הסיע אותנו הביתה לרמת-גן. למחרת, הבאתי גורר לגרירת המכונית מסביון למוסך.

אחרי שנרגענו קצת, ושחזרנו לעצמנו את מהלך העניינים, היינו מלאי התפעלות מחבחורים האלה, מהזריזות שלהם, מהתושייה והאומץ, מהידע המעשי – כאילו חיו כבאים מקצועיים – ובמיוחד מהנבונות המיידית להגיש עזרה לעובר-אורח הנתון בצרה, ללא כל היסוס או חשש מהסכנות הצפויות ממכונית בוערת.

עברו ימים אחדים, בינתיים המכונית תוקנה והתעסקתי עם הביטוח,

ושמענו – בצער – על נפילת בנכם בלבנון. כאותו זמן אף לא ידענו
שהכרנו אותו...
יום-יומיים לאחר פרסום הידיעה על נפילת בנכם – סיפרה לנו גילי, כי
הבחור שכיבה את השריפה בחולצתו היה צביקה ז"ל.
הדסה: כשביקרת לראשונה במשרדנו אחרי האסון, לקח לי זמן ניכר
ומאמץ נפשי רב, עד שאזרתי כוח לספר לך את הסיפור, וכשגמרתי את
הסיפור – היית את גיבורה גדולה ממני...

שלכם חנן

22.5.83

משפחת מקליס היקרה!

לצערי, נבצר ממני להשתתף באזכרתו של צביקה. אולם את הדברים
שרציתי לומר על קברו הטרי, אנסה, למרות כישרוני הדל בכתובה,
להעבירם אליכם.

צביקה שירת תחת פיקודי כשמונה חודשים, זמן קצר יחסית. אך בשל
האינטנסיביות שבה עובדים ביחידה הצלחנו מהר מאוד לתהות על קנקנו
ולעמוד על אופיו. צביקה גילה במהלך שירותו אצלנו את אותן תכונות
אופי ההופכות "ילדי" לקצין מהשורה הראשונה: אהבת המדינה ודאגה
אמיתית לביטחונה, שימוש חכם מאוד בכושר המחשבה המפותח שלו,
דבקות במטרה וניסיון מתמיד להשתפר ולשפר, יכולת מצוינת להביע את
דעותיו ולהתעקש על הנושאים החשובים לו, ולבסוף, חבר לדוגמה.

למרות רקעו השונה בצבא והבדלי המנטליות הנגררים מכך, הצליח
צביקה מהר מאוד להשתלב ביחידה, לרכוש לעצמו חברים אמיתיים (ואני
בתוכם) ולהפוך "לאחד משלנו" – ויותר מכך. חודשיים לפני מותו מונה
צביקה לקצין הדרכה ביחידה ובאחת משיחותי האחרונות איתו סיכמנו
כי הוא ימונה לקצין המבצעים של היחידה, תפקיד השמור בדרך-כלל
לקצינים שגדלו בסיירת. בהכירי אותו לא פקפקתי לרגע ביכולתו והיה לי
ברור לגמרי כי במקרה הצורך הוא יסתער בשורה הראשונה של
הלוחמים.

אין בפי ניוחמים. אני כואב והמום ועדיין מחפש מנחמים לעצמי. מעט
נחמה אולי אפשר למצוא בעובדה, שצביקה מצא את מותו תוך הפגנת
אומץ לב, ונפל תוך יישום העקרונות שבהם האמין ואותם יישם בשטח.
סיירת גולני, המומה וכואבת, תצדיע לצביקה לעולמי עולמים

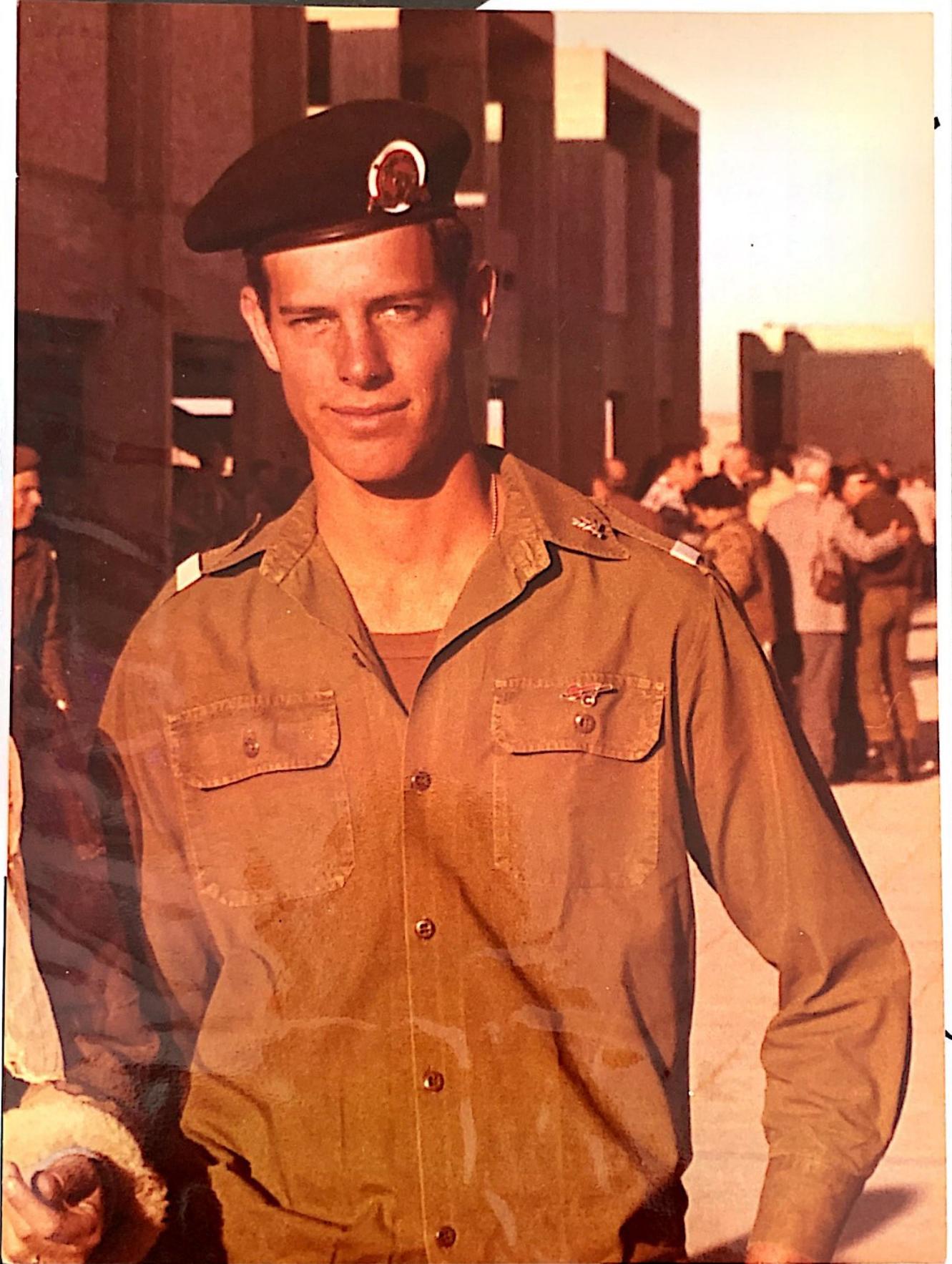
יהיה זכרו ברוך

קפלינסקי משה

מפקד היחידה

"יהי זכרו ברוך"

גלגלית מקזים חיקרה!
אנדי, נבדי גני אהלתל בטלמט של צבקה. טולם טל הדמיו
לצית לוגד ד קמו חלי, טן עו זמור בתל, וטנסה לגרו
כשתי חר בתקד, להקביים טליכ.
צבקה שני תח פיקודי כשתי חודלים - טן קצו יחסית
טולם חטינקסימיות בה קובדים ביחודה הצלחתי. מהי מור לתחור
על קקט ולקוד על טלפיו.

צבקה סזה קמהק שלח טלפיו טל טל תכנתי טלפי
ההלכות "לד" לקצן מהלכה חמולעה:

טאהר המדנה וטלה טליתר לבחונה.

שימול חכמ מור בטטר המחמה המדנה לו.

דמקור דמטרה ניסין מתיוד להשתי וולפרי.

יטלר מצוית לחדץ דולט ולהתקל על נולטים

החלמים לו.

חבר קלמטל.

למור קקו השנה בצטו והבדלי המטליות הנשררים מכק.

הצוה צבקה מחר מור להלמל ביחודה, לכולס לעמו חכמה

טליתיים (טל בתלכ) והפוק "המחר גלנל" - ויתר מכק.

חודשים לפנ מור מנה צבקה לקצן הדרכה ביחודה ובחור

משיחתי הטחנות טל סענל כ ימנה לקצן המבציים לו

היחודה, תפקיד השמר בדכ לקצנים לערו חסיית.

למור חכרתי טל, ימל פיקדקתי למד ביטול והיה לי כרו

למני כ במקרה חצוק ימלר בלונה חמולעה לו החומים

טין כפי נחומים. טל כלד והמגמ ועדין מרס

נחומים לעצמי. מל נחמה טל טלפרי למצמו בקובדה

לצבקה גבו טל מל תק הפנית טולף עב ונל

תק יום העקנות בהם טל טלמל טלמל ילם בטלח.

סינת טל, הממה וכלומר, תצדע

לצבקה לעולמי לעולמי.

יחיה כבו ברוק.

קלונסקי משה

מפקד היחודה

הדעה ואברהם מקלוס היקרים.

הרשו נא לי, להשתתף בכל לב באבלכם, בהילקח מבס צבי ז"ל.

סגן צבי מקליס ז"ל נתן את חייו למען מולדתו. הוא נפל במגדל בענא, בגיזרת בחמדון שבלבנון ביום סי באייר תשמ"ג (20.4.83) כאשר הסתער על חוליית מחבלים.

צבי ז"ל שירת בפלטי"ר 95, חיל התותחנים. הוא שימש קצין קישור ארטילריה ביחידתו. צבי היה קצין מעולה וחבר אהוב. הוא הועלה לדרגת סגן לאחר מותו.

זכרו של סגן צבי מקליס ז"ל הוא קודש ונצטרנו בלבנו בגאון.

ב ה ו ק ר ה ,

משה ארנס
שר הבטחון

תמוז תשמ"ג
יולי 1983

...אך נצבא את כולם
את יפה הבלאית והתלאר
כי רעות שכזאת, לעולם
לא תתן את לבנו לשכוח.
אברהם מקלוס ביום
את תשובי בנינו לפרח.
חיים ארי

רציתי לקטוף פרח בגן
ואמא אמרה לי: " אסור הוא מוגן
ובכל העולם יש חוקים
לא לקטוף פרחים מוגנים."
ואולי אני סתם ילדה קטנה
שלא יודעת ולא מבינה
אבל אני חושבת שכ"כ מוזר
שפרחים אסור וחיילים מותר.

צביקה מקליס ז"ל

